పచ్చనాకు సాక్షిగా...   సినబ్బ కతలు

మిట్టూరోడి కతలు - మునికన్నడి సేద్యం

పాల పొదుగు - సుందరమ్మ కొడుకులు

నా కుశాల - నా మనేద

మిట్టూరోడి పుస్తకం

మిట్టూరోడి పుస్తకం

టామ్ సాయర్ బుక్స్

209, అన్నమయ్య టవర్స్

యాదవ కాలనీ, తిరుపతి – 517 501

ఫోన్:(0877)2242102

మిట్టూరోడి పుస్తకం

–నామిని

మొదటి ముద్రణ	: నవంబర్, 2013
ముఖచిత్రం	: తోట వైకుంఠం
బొమ్మలు	: బాపు తోట వైకుంఠం
ఫోటోలు	: ఆర్.ఎం. ఉమామహేశ్వరరావు, కిరణ్‌క్రాంత్
ప్రచురణ	: టామ్ సాయర్ బుక్స్, తిరుపతి
ముద్రణ	: సాయిబాండ్స్ ప్రింట్ సిస్టమ్స్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్, చెన్నై
ప్రతులకు	: విశాలాంధ్ర అన్ని బ్రాంచీలూ, నవోదయ, కాచిగూడ, హైదరాబాద్
పేజీలు	: **608**
వెల	: **360 రూపాయలు**

పచ్చనాకు సాక్షిగా... 6-131

1) ఎర్రని ఎండలో మా అమ్మ కడుపు 7
2) ...ఇదంతా నా కడుపు మంట 12
3) మా ఇంట్లో మాంసం కూర 15
4) మూడేళ్లు విద్యాశాఖా మంత్రినే... 18
5) ఊపిరి పోయిన ఊదోడు 21
6) మా పగోళ్లు-ఎన్ను మింద గువ్వలు 24
7) పని మిందనే కలవరం 27
8) ధూ ఈ బతుకు బతకాల్నా? 29
9) మా ఆవు వంటిదే మా అమ్మ 32
10) నా రెక్కలున్నంత కాలం 35
11) కూలోళ్లతో మా అమ్మ కటీనం 38
12) లబలబా నోరు కొట్టుకోనా? 42
13) కష్టం బలే పుణ్యం గదా! 44
14) మా అమ్మ - (మా తాత) 47
15) కట్టె ఇస్కూల్లో, మనసు బంక చేనులో...! 50
16) ...పడిన వాడిని నాకు తెలుసు 53
17) మా నాయిన మట్టిపాదం 56
18) మా నవ్వులోడి దుఃఖం 59
19) మా అమ్మ - బూమమ్మ 62
20) బండెడు కష్టం చేసినా... 65
21) అన్నం మాకెంతో పిరం 68
22) ఎండలో దీనురాలు 71
23) మా గడపెక్కిన కత్తెర పల్లాయన 74
24) మా నాయిన ముహూర్తం పంచె 77
25) నీడ బలే కరువు గదా! 80
26) అంగిడి బియ్యం, తంగేడు కట్టె 83
27) మా పూలపూల కోడిపెట్ట 86
28) అత్తినీరా, ఇడ్నీలో, రొట్టే బిస్కె 89
29) మాకు చేతనైన వైద్యం 92
30) మా అంజలి కోరిక 95
31) ఏడుపు పాట - మా అమ్మది 98
32) తిరప్తి మార్కెట్టులో మా కూరగాయలు 101
33) నా మింద అలిగిన మా అమ్మ 104

34) పొయ్యి మంటెయ్యకుండా ఇదేమి ముదిగారం! 107
35) మా అమ్మ కడుపాత్రం 110
36) రాత్రిపూట మా అమ్మ గోష్ట 113
37) బతకాలని బండాట 117
38) నాది కడుపు గాదు, రాయల చెరువు తూము! 121
39) మా యమ్మకు నేను బాద గురువునంట! 124
40) కొడవటికంటి సినక్క - నామిని నారప్ప 128

సినబ్బ కతలు 132 - 226

41) రామబజినా సేయరా! ఆడపిల్లతో పని ఏమిరా!! 133
42) గుడ్డిపోలియన్ ది గ్రేట్ 137
43) తంతే తలకోనలో పడే కత 140
44) గుడిమల్లమోడి బూందీ దగ్గిర నా చాతుర్రిం 143
45) మా గూనయ్యోరికి గుణపాఠం 147
46) మా యెంగట్లచ్చిం పలక డాన్సు 151
47) మా గెడ్డాం అయ్యోరి పుణ్యం 154
48) గుర్ గుర్ గుడుగుడు మోటర్ 158
49) మా ఇంటి తీగూర ఇజీకోల్టు పొరుగింటి పుల్లగూర 162
50) తెల్ల కోకల కత 166
51) బూడీసుల సుబ్రమణి 169
52) మద్యానాలకు మకరాజవదామని... 173
53) చిన్నికృష్ణా నిన్ను చేరి కొలుతు 177
54) మా సిడిజిర్లాండోడి వైబోగం 180
55) మా గరిమినాబిగోడు 184
56) సోదర సోదరీమణులాలా సొరకాయ బుర్రలాలా... 188
57) ఇది ఏమి మాయా! శ్రీకృష్ణుని దయలేకపోయా! 192
58) ఆర్య వ్యవహారంబున దృష్టంబు గ్రాహ్యంబు 197
59) శ్రీరామజయము కలుగవలెను 201
60) మై నేమీజ్ లోభి నా కొడుకు 205
61) గుచ్చు గుచ్చు పుల్లా - దాంకో పుల్లా..! 209
62) మా నటరాజా సర్వీసులో- 213
63) మా త్రిమ్మోడి కడుపులో గలాంబులాం 217
64) మా సోసీలయ్యోరి సాంఘిక శాస్త్రం 219
65) చిత్తానూరులో పెండ్లి బోజినాలు 223

మిట్టూరోడి కతలు **227 - 329**
66) బతుకుగోరే తల్లి 228
67) కుచ్చుంటే కత, లేస్తే కత- 232
68) నగరి కాలవలో జుట్టుబావ 237
69) మా రామస్తానం ఎందుకు బతకతా వుండాదంటేనంట- 241
70) నా పుంజున్నువ్వు... నీ పుంజున్నేను- 244
71) రొయ్యాస్పత్రిలో చెంగాళత్త డ్రామా 248
72) నో! షి ఈజ్ ద నాట్! 252
73) మా కమలత్త కూర తెచ్చిందహో! 256
74) పెళ్ళానికి బయపడే పెరుగు సాయిబు 260
75) నాది కోతి చేష్టా - మా పొట్టవ్వది నీతి మాటా- 264
76) నెత్తి బరువు నేల దిగే కత 268
77) మిట్టమింద సుబ్బీ - నేనూ ఒగటి! 272
78) రెయ్యి స్కూల్లో తిన మరిగి... 276
79) పాపాత్మ ఇది ఏమి పాటు రా! సిగ బట్టేవు నీకేమి చేటు రా!! 281
80) కర్రెక్క జెప్పేది మొగోడే లేడంట! 285
81) దున్నపోతు దున్ని చావాల! 288
82) జంటిలుమెన్ల చేత జుట్లు పట్టించిన నారద మఖాముని 293
83) మా కన్నెబావ రామబక్తి 298
84) దేముడు మెచ్చిన తప్పు 301
85) బాసకత బక్కమ్మకు తెలుసు 305
86) కష్టిజీవే నా బావ 310
87) రంగ రంగ నిన్ను నమ్మితి! ఏ నాటికైన రంగా నీ పాదమే గతి!! 314
88) అమ్మకి జేజే! 318
89) కడుపు గాల్చిన కన్నకూతురు 323
90) అలివేలు మంగమ్మకొక దండం 325

మునికన్నడి సేద్యం 330 - 466
పాల పొదుగు 467 - 502
సుందరమ్మ కొడుకులు 503 - 538
నా కుశాల - నా మనేద 539 - 583
మిట్టూరోళ్ల ఫోటోలు కొన్ని.... 584 - 608

పచ్చనాకు సాక్షిగా...

నా అణకవైన అక్క
జయలక్ష్మికి...
నా మోసకారి అక్క
జయలక్ష్మికి...

ఎఱ్ఱని ఎండలో మా అమ్మ కడుపు

మా పలుకొటం అయ్యోరికి గెడారం వుండేది గాదు. ఆయన కుడి చేతి మణికట్టు మీద ఒక వాత వుండేది. మా పిలకాయల్లో శానా మంది మణికట్లకు అటువంటి వాతలు వుండాయి.

పిలకాయలు– అని అన్నాక, వాళ్ళు మట్టిలో ఆటలాడుకోకుండా వుండలేరు గదా. మట్టి తినని పసి పిలగాడు– పసి పిలగాడే గాదు గదా. పసితనంలో మట్టి తింటే పసికిర్లు వస్తాయని, అవిట్ని రాకుండా చేసేటందుకు మాకు ఆ వాతల్ని పెట్టిస్తారు మా పెద్దోళ్ళు. మా సిత్తూరు జిల్లా సెంద్రగిరి తాలూకాలో కొటాల అనే గ్రామం వుండాది. ఇటువంటి వాతలు పెట్టడంలో ఆ వూరు పెక్కాసి పొందింది. సూడబోతే, మా అయ్యోరికి కూడా కొటాల వాత తప్పలా.

మా ఇస్కూలు పిలకాయలం సాటుమాటుగా అనుకుంటాం: "ఒరే, అయ్యోరు కూడా సిన్నప్పుడు మట్టి తిన్నాడ్రో" అని–

సేతికి గెడారం లేని మా అయ్యోరు – ఒరే గెంట పదకొండున్నర అయిందేమో వూళ్లోకి పోయి చూసేసి రండ్రా – అనేవోడు. ఆ మాట అయ్యోరి నోట ఎప్పుడొస్తాదా – అని మేమంతా కాపెట్టుకుని వుండేటోళ్లం. మా వూర్లో ఒకరిద్దరి సేతికి తెల్లటి కప్పల మాదిర గెడారాలు వుండాయి. కానీ వోళ్లు ఆ సమయానికి ఇంట్లో వుండరు గదా. మా వూళ్లో పెర్మినెట్టు గెడారం ఒకటుండాది. అది మా వూరి వి.ఎల్.డెబుల్యూ ఇల్లు. (ఆయన మా మేనత్త కొడుకే.)

అయ్యోరు – టైం జూసేసి రండ్రా – అని అన్నాక ఒకటో తరగతోళ్ల నుంచి అయిదో తరగతి వాళ్ల దాకా పది మంది అయినా పైకి లేస్తారు ఆత్రం ఆత్రంగా. ఆ పది మందిలో ఎనిమిది మంది అయ్యోరి సేత దెబ్బలు తింటారు. ఇద్దరు మాత్రం వి.ఎల్.డబ్ల్యూ గోడ గెడారం కాడికి పోతారు.

నేను గూడా ఒకసారి టైం జూసేసి వచ్చే దానికి పోతిని. టిక్కూటిక్కూమని శబ్దం చేసే ఆ గెంట గెడారం కాడ నేను ఒళ్లు మరిసి పోయి నిలబడి పోతిని. వి.ఎల్.డబ్ల్యూ అక్క – టైం పదకొండూ నలఫైరా – అని చెప్పినాక

కూడా నేను మళ్లా అయిదు నిమిసాల దాకా ఆ గోడ గెడారం కల్లానే రెప్పార్పకుండా చూస్తా వుండి పోతిని.

అసలు మద్దేనం పూట టైం జూసే దానికి బోడి వి.ఎల్.డబ్ల్యూ గోడ గెడారం అఖ్కరే లేదు. పదకొండున్నర గెంటకాడ మన నీడ మన పాదాల దగ్గర్నే వుండి పోతుంది. అది గుర్తు పెట్టుకుంటే చాల్దా – అని మా పిలకాయలం శానా సార్లు అనుకున్నాం గూడా.

అయ్యోరు గెంట కొట్టమంటాడు. ఆ గెంట కొట్టేదానికి – నువ్వా – నేనా – అనేసి ఇరవై మంది అయినా పైకి లేస్తాం. పందొమ్మిది మంది అయ్యోరి సేతి దెబ్బలు తింటాం.

ఇస్కోల్నించి బైట పడినాక వూర్లోకి పోవటం రెండు నిమిసాల పని. నడస్తా వుంటే శానా సార్లు పలకను కింద వేసేద్దామని అనిపిస్తుంది. ఒక సారి ఇసిక వుండే సోట గుండెలు బిగ పట్టుకోని పలకను జార విడిసినాను. హమ్మ. ఆ పూట పలక పగల లేదు. పగలని పలకను తీసుకోని కండ్లకు అద్దుకుందామనిపించేది. 'మంచి పలక, నాది బుజ్జి పలక' అని ఆ వోడు పోయిన పలకను అరిచరిచి మెచ్చుకోవాలనిపించేది. మళ్లీ ఒకసారి జార విడుద్దామని మనసు గుంజేది. అమ్మో, బయం – పగిలి పోతే–!

దీగూడులో పలకను పెట్టేసి –

అమ్మ దగ్గిరికి పట్టూ పరుగు!

వొచ్చేసింది కయ్యాగాలవ. ఆ కయ్యాగాలవ మాది గాదు. ఆ కయ్యాగాలవలన్నీ మావే అయివుంటే – మా అమ్మ అక్కడెందుకు వొంగి కలుపు పెరకతా వుంటింది? అవన్నీ మావే అయి వుంటే – మా అమ్మ ఈ పాటికి ఇంటికాడ కూలోళ్లకు వేయవలసిన సంగటి ముద్దల్ని లెక్క వేసుకుంటూ వుంటింది!

మా అమ్మ వొంగి వుండే కయ్య దగ్గిరికి పోతాను నేను. మా అమ్మ నా అలికిడి విని పైకి లేసి నన్ను జూస్తింది. మా అమ్మ తెల్లారి కయ్యల్లోకి వొచ్చేసే ముందర నుదుట కుంకుమ బొట్టు పెట్టుకుంటుంది గదా! అదప్పుడు చెమటకు, ఎండకు ముక్కు మీద వరకు కారుతూ వుంటింది.

" నా సిన్న కొడుక్కి ఇస్కోలు యిడిసినారు. వొచ్చేసినాడు." అని అంటింది మా అమ్మ. ఆ మాట నాకు గెనిమీమ్మీద వుండగానే వినబడతాది.

మా అమ్మ మోకాట్లోతు బురదలో వొంగి కలుపు మొక్కలు పెరకతా వుంటే సూర్యుడు మిడిమేలంగా ఎండను కురిపిస్తా వుంటాడు. ఆమె కయ్యిలో అసోబుసోమని గస పోసుకుంటూ పని చేస్తా వుంటింది. అయినా నేను, "అమ్మా, నేన్నీదగ్గిరికి రావాల" అని ఆగడం చేస్తాను.

"వొద్దమ్మా, వొద్దు, బురద, దిగబడి పోతావు" అని అంటింది, వొంగి ఆమె పని ఆమె చేసుకుంటూనే.

నేను మళ్లీ ఏదో ఒకటి అరిసి సెప్తాను.

"అమ్మా, అమ్మా! ఇస్కోల్లో రాముడు నా యెనకాన్నించి యెంటికలు పెరికినాడు, నిజ్జింతో పచ్చనాకు సత్తెంగా ... వోడు నా యెంటికలు పెరికినాడమ్మా. అయ్యోరు నాకు పలకలో అఆలు రాసిస్తే కిస్టడు ఎంగిలూంచి నా అచ్చిరాల్ని తుడిపేసినాడమ్మా." అని దిగులు దిగులుగా అరిసి సెప్తాను.

"ఆ నా బట్టల్ని కనిపించనియ్యి. ఎగిసి తంతాను" అని... అమ్మ – రాముడ్ని, కిస్టడ్ని తిట్టి, " ఒరే యెదవా! ఎండరా, నీడకు పో, సంగటి ఈపాటికి వస్తా వుంటింది. తిందువులే." అని అంటుంది.

నేను నీడకు సచ్చినా పోను, మా అమ్మకు ఇది బలే బాద.

"అమ్మా అమ్మా సిరంజీవుడు బలేటోడమ్మా, వోడి సంగతి నీకు తెలవదు. వోడు నన్ను పేరు పెట్టి పిలవనే పిలవడమ్మా. 'ఒరే గుడ్డోడా, ఒరే గుడ్డోడా!' అనే అంటాడమ్మా. ఏమమ్మా, నాకు గుడ్డా?" అని సిరంజీవుడి గురించి చెప్తాను.

"మనకు గుడ్డి అయితే పోనీలే. వాడి మొకం సెందర బింబమంటనా?" అని మా అమ్మ సిరంజీవుడ్ని తిట్టకుండా యాష్టపోతుంది. (సిరంజీవుడు నాకు అన్న అవతాడు వరసకి).

నేను అంతటితో ఆగకుండా గనిమీమ్మీదనే చేరుకుని వొంగి వుండే మా అమ్మతో, " అమ్మా, అమ్మా....." అని ఏదో చెప్పబోతాను.

మా అమ్మ వినకుండా, "తప్పమ్మా, తప్పు. వొరసబెట్టి శాడీలు సెప్పటం తప్పు." అనంటుంది. నాకు సిన్నతనమై పోతుంది.

"నేను అపద్దం సెప్పటం లేదమ్మా, పచ్చనాకు సత్తెంగా...." అనంటాను మళ్లీ.

ఇంతలో మా అమ్మతో మునం పట్టి పని చేసే ఒకామె, "ఒరే నా బట్టా! గెనిమ్మీద చేరుకోని సబువులు చెప్పకుంటే, అక్కడ చెంబు వుండాది. అన్ని నీళ్లు తేబో, గొంతు ఎండక పోతా వుండాది. గెంట నుంచి ఒకే దప్పిక గాని, పోయి రాబోరా." అంటింది. నేను ఆమె మాటకు బదులుగా, "గెంట నుంచి దప్పికా? నిన్ను నీళ్లు తాగొద్దని నిన్నెవుడు కొట్నాడమ్మా చెప్పుతో?" అని అంటాను. (ఆమె నాకు అత్త వరస). "నేను నీళ్లకనీ, వుచ్చకనీ పోతా వుంటే నీ లంజి వచ్చి తీస్తిందా తియ్యవలసిన కలుపు?" అని అంటుందామె.

నేను చెంబు తీసుకోని నీళ్లకు ఎలబారతాను. నడస్తా నడస్తా చెంబు మూతిని మొకానికి అడ్డంగా పెట్టుకోని నా యిష్టం వచ్చింది మాట్లాడుకుంటాను. చెంబులో నుంచి నా మాటలు నాకే బలే యిచ్చిత్రంగా యినిపిస్తాయి.

అప్పట్లో మా వూళ్లోని కయ్యల్లో ఒకే ఒక ఆయిలు మిసినీ వుండేది. అది 'జెక్కు బుక్కు జెక్కు బుక్కు' మంటా నీళ్లను తోడేది. ఆ మిసినీకి రెండు పైపులు. ఒకటి లావుది. ఇంకొకటి బలే సన్నంది. లావు దాంట్లో గుండా మంచి నీళ్లు. సన్న గొట్టంలో గుండా వుడుకు నీళ్లు వచ్చేవి. దప్పికతో అల్లాడే మా అత్త నోటికి వుడుకు నీళ్లు ఎత్తక పోయి ఇచ్చి, ఆమె నోట్లో అన్ని వుడుకు నీళ్లను పోసుకుని తుపుక్కుమని వూంచేస్తే నవ్వాలనిపించేది. ఒకసారి ఆ మాదిరిగా ఇచ్చినాను కూడా.

ఇంతలోనే సంగటి గంప వచ్చేది. చేసే పని చాలించి మా అమ్మ కాళ్లూ చేతులూ కడుక్కుని కుంకుం బొట్టు లేని మొకంతో నీడకు వచ్చేది.

మా అమ్మ భాగానికి రెండు సజ్జ సంగటి ముద్దలు, పిడికిడు గోగాకు వూరుబిండి.

సంగటి ముద్దల్ని సేతుల్లో యేసుకోని మా అమ్మ నన్ను తోడుకొని ఒక చెట్టు నీడకు వచ్చేది.

నా నోటికి సంగటి కవళాలు అందిస్తాది మా అమ్మ. ఆ సజ్జ సంగటి ముద్దలు చేసిన తల్లిని బలే తిట్టేది.

అవి సజ్జ సంగటి ముద్దలు కాబట్టే ఇంత చిన్నవిగా వుండాయే, ఒక వేళ బియ్యం సంగటి ముద్దలైతే యింకెంత చిన్నవిగా వుండేవో? – అని మా అమ్మ అనేది.

సజ్జ సంగటి తినేదానికి బాగుండదు.

ఆకిలి గదా,

నేను మా అమ్మ తినిపించే కవళాలన్నీ తినేసి అన్ని నీళ్లు తాగేసే వాడ్ని.

మా అమ్మకు ఒక్క ముద్ద కూడా మిగిలేది గాదు.

మా అమ్మకు మిగిలిన ఆ కాసంత సంగటిని చూసి బయపడే వాడ్ని.

ఒక రోజు మా అమ్మ ఆ కాసంత సంగటిని చేత బట్టుకుని చెట్టు నీడ నుంచి ఎర్రాటి ఎండకల్లా చూసి,

“ఒకరికి ముగ్గురు బిడ్డల్ని కని నేనేం వారుకున్నాను? ఈ పిలకాయల్ని నా కడుపులో ఎందుకు పుట్టించినావురా నా బట్టా దేముడా! నాకు పిలకాయలు కావాల దేముడా – అని నేను నీ గుడికొచ్చి వర పడినానంటరా కూలి పోయిన దేముడా!” అనింది.

నేను మా అమ్మకల్లా అదొక మాదిరిగా చూస్తే –

“తింటావా?” అనడిగి ఒక కవళం పెట్టబోయింది.

నేను నా నోటికడ్డంగా చెయ్యి పెట్టేసి మా అమ్మ చేతి కవణాన్ని మా అమ్మ నోటికే అందించినాను.

...ఇదంతా నా కడుపు మంట

మా అమ్మ కలుపు తీసేసి ఇంటికి వచ్చే సరికి తిరమల కొండ మీద పాల బల్బులు సోలుపుగా మండతా వుంటాయి. దీపం వెలిగే మా ఇల్లు నా కంటికి బలే వుండేది.

మా కాడిమాను దండెం మీద చీలికా పేలికా నీడలు దీపపు వెలుగులో ఎదురు గోడ మీద పొడుగ్గా పడేవి. మా అమ్మ నీడ నా కంటికి దిగులు దిగులుగా కనబడి బయం వేసేది.

రెండు మానికల బియ్యం కూడును మా అమ్మ వార్చగానే–

నులక మంచం మీద అలుపు తీర్చుకునే మా నాయిన, 'ఏమే, అన్ని చిట్టుడుకు నీళ్లు' – యివ్వమనే వాడు. బలే లో గొంతు మనిషి మా నాయిన.

అప్పుడు మా అమ్మ కూర చెయ్యడానికి రడీ అవతా వుండేది.

మా అమ్మ మా నాయినకు సమాధానమైనా చెప్పకుండా పని చేసుకుంటూ పొయ్యేది.

మా అమ్మ నిష్టూరానికి మా నాయిన గుండెల్లో నుంచి మాటలు రానిచ్చి, "లోకమంతా ఎండలో వొంగి పని జేసినట్టు, నేను మాత్తరం పచ్చని చెట్టుకు ఉయ్యాల కట్టుకోని ఊగినట్టు." అనేవోడు.

మా అమ్మ మా నాయిన మాటకు పొడుగ్గా గాలి వొదిలి అన్ని గంజి నీళ్ళను ముంతలో పోసి మంచి నీళ్ళను జోడీ చేసి తగు మాత్రంగా వుప్పు వేసి మా నాయిన మంచం కింద పెట్టి వచ్చేది.

మా వాళ్ళంతా నీళ్ళు పోసుకునే సరికి కూటేళ అయిపోయేది. ఆ పాటికి మా అమ్మ కూర చట్టి దించి రోలు మీద పెట్టి గుత్తి కట్టితో కూరను ఎనిపేది.

అది – వుత్తి మిరప కాయ కూర! దోసిడు మిరప కాయల్ని రెండు దోసిళ్ళ నీళ్ళల్లో వేసి వుడక బెట్టడం, తరవాత వుప్పు వేసి పామెయ్యడం, అదీ ఆ కూర కత.

కూరై పోయినాక మా అమ్మా నేనూ పెళ్ళోకి పోయి గుడ్డలిప్పేసి – వుడుకుడుగ్గా నీళ్లు పోసుకొనే వాళ్ళం. పొగులంతా పనిజేసి మా అమ్మకు ఒళ్లు అలిసి పోయి వుంటుంది. వుడుకు నీళ్ళ ముంతను పైన కుమ్మరించుకోని మా అమ్మ ముంత ముంతకూ మూలిగేది.

అందరమూ అన్నాలకు కుచ్చుంటాం.

సత్తుగిన్నెలో కూడూ కూరా వేసుకుని కూర్చొని నేను మా అమ్మకల్లా గిన్నెకల్లా మార్చి మార్చి చూసే వాడ్ని.

ముందూ యెనకా సూడకుండా మా అన్నా, మా అక్కా, ఒకరికి మించినట్లు ఒకరు ముక్కులు సీదుకుంటా, నోళ్లల్లోకి గాలిని ఎగ పీల్చుకుని కారాన్ని అణసర చేసుకుంటా తింటా వుంటారు.

నేను నానస్తా వుంటే మా అక్క పెద్దిరికాన్ని నెత్తినేసుకుని, "సెడిదీ బడిదీ కడుపు నిండికీ తింటే గదా, బిడ్డి పెరిగి పెద్దోడయ్యేది." అని అంటింది. "నేను తిన్ను బో." అనేసి నా చేతుల్తో గిన్నిని బయం బయంగా తోసేస్తాను.

నేను మా నాయిన కల్లా జూసి, "అయ్యా, అయ్యా, బలే కారింగా వుండాది గదా కూడు." అనడగతాను.

దానికి మా నాయిన, "ఏమోనయ్యా, రుచులు మాకేం తెలుసు? కారిం గీరిం అంటే వినే దానికి నాకు నీ మాదిరి అమ్మా, అయ్యా లేరే!" అనేవాడు.

"తిను రే కన్నా, నువ్వు తినకుంటే రేపు పొద్దు మొలవదు రే నాయినా." అని ఎగతాళిపడే మా అక్కను సైగ చేసి చిన్న దెబ్బ ఒకటి మా అమ్మ కొట్టి నాకు అన్నం తినిపించేది. నేను తినేసే వాడ్ని. చాపల మీద చేరే వాళ్లం.

మా అమ్మకు నిద్దరతో కండ్లు మూతలు పడతా వుంటాయి. నాకు మాత్రం నిద్దర పట్టదు.

రాత్తిరంతా మా అమ్మను వులిక్కి పడేటట్టు పైకి లేపి, "అమ్మా అమ్మా మంట, అమ్మా అమ్మా కడుపు మంట, అమ్మామ్మే, కడుపులో కలబెట్టినట్టు వుండాది," అనే వోడ్ని. ఆ మాటలంటూనే మంట పెట్టే వుసురు కాయని చేతుల్తో నలిపేసే వాడ్ని. మా అమ్మ నా చేతుల్ని చేతుల్లోకి తీసుకోని, "నలుపుకో వద్దు నాయినా, నలుపుకో వద్దు." అని మదన పడేది.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=2416

* * *